

PRAMENĚ

Ročník XIII DECEMBER - JANUÁR 2015 Cena 0,40 €

„Nebojte sa. Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom - Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Christos, Hospodin“. (Lk 2, 10 - 12)

* * * * *

Požehnané prežitie sviatkov Christovho narodenia

a hojnosť Božích milostí v novom občianskom roku 2015

Vám a Vaším rodinám praje redakcia mesačníka PRAMENĚ

NARODENIE SYNA BOŽIEHO

Dnes slávime narodenie Hospodina Isusa Christa – udalosť, ktorú od stvorenia sveta nepredchádzalo nič podivuhodnejšie. Všemohúci Boh, Ktorý Svojím jediným slovom stvoril všetok viditeľný i neviditeľný svet, nebo a zem, i všetko, čo ich naplňuje, tento Boh sa ponížil a prijal na Seba telo skrže Najblahoslavenjšiu Devu Máriu, narodil sa v maštali a nechal sa uložiť do jaslí ako bezbranné dieťa. Nebo užaslo a zem sa zachvela. Stal sa neopísateľný zázrak, tajomstvo, ktoré nedokážu dokonca pochopiť nielen ľudia, ale ani samé nebeské mocnosti.

Prečo vlastne prišiel Boh na zem? Na to je iba jedna odpoveď – Urobil to pre spásu človeka ! Preto nám tiež

neostáva iné, len pripustiť, že človek je niečím výnimočne cenným, pretože pre záchranu, spásu nejakého nižšieho, bezvýznamného stvorenia by Boh nebol použil tieto prostriedky.

Už kráľ a prorok Dávid viac než tisíc rokov pred Christovým narodením volal v údive: „Čo je človek, že naňho pamätáš, a syn človeka, že sa ho ujímaš? Urobil si ho len o niečo menším než nebeské bytosti. Korunoval si ho slávou a dôstojnosťou“ (Žalm 8, 5 -6). O to skôr by sme my mali s bážňou a pokorou padnúť pred Hospodinom a volať: „Bože, čo je človek, že si nepohrdol panenskou útrobou, ... že si ukryl Svoje božstvo a stal si sa človekom?“

Čo je vlastne človek? Slovo Božie o tom hovorí – človek je najlepší zo všetkých stvorení, je obrazom Božím. Všetko je stvorené prostredníctvom všemohúceho Božieho slova. „Buď svetlo!“ (Genesis 1, 3), riekol Boh, a bolo svetlo. I povedal: „Nech zem vydá svetlu zeleň, semenné rastliny a ovocné stromy, ktoré rodia na zemi ovocie so semenom rôzneho druhu. ... Nech sa hmýria vody živými tvormi a vtáky nech lietajú nad zemou pod nebeskou oblohou“ (Gen 1,

11; 20) a všetko sa stalo podľa Božieho slova. Keď bolo všetko pripravené, stvoril Boh človeka: „Vtedy Hospodin Boh stvárnil človeka z prachu zeme, a vdýchol mu do nozdier dych života. Tak sa stal človek živou bytosťou“ (Gen 2, 7). Sv. Grigorij Nisský s úžasom uvažuje nad tým, že Boh sa akoby zamýšľal a radil sa i s ostatnými osobami Svätej Trojice. Najskôr totiž hovorí: „Utvorme človeka na Svoj obraz, na Svoju podobu“ (Gen 1, 26).

Človek bol stvorený zvláštnym spôsobom. Najprv stvoril Boh telo a potom do neho vdýchol „dych života“, vložil do neho akoby časticu Svojej božskej existencie. Práve preto v Božom mene hovorí o ľuďoch v jednom zo svojich žalmov prorok Dávid: „Povedal som: Ste bohovia, všetci ste synmi Najvyššieho“ (Žalm 82, 6). Pravdivosť týchto slov potvrdil Židom i Sám vtelený Hospodin Isus Christos, keď Ho obvinili, že nazýva Boha Svojím Otcom a tým zo Seba robí rovného Bohu, i vzali do rúk kameň, aby Ho zabili. Hospodin im vtedy odpovedal: „Či vo vašom zákone nie je napísané: „Ja som povedal: Bohovia ste“?!“

pokračovanie na str. 2.

dokončenie zo str. 1.

Ak nazval bohmi tých, ku ktorým zaznelo Božie slovo, - a Písmo nemožno zrušiť!, - ako teda, že Tomu, Ktorého Otec posvätil a poslal na svet, hovoríte: „Rúhaš sa!“ len preto, že som povedal: „Som Boží Syn?“ (Jn 10, 34 – 36).

Človek je teda obrazom neviditeľného Boha, nosí v sebe „čiasť“ božstva. O človeku, tak krásnom pred svojím pádom, a ešte krajšom po Božom vykúpení, praví svätci, ktorým boli zjavené nebeské tajomstvá, ako napríklad Makarij Egyptský, hovoril, že „na zemi, ani na nebi nie je nič krajšie než ľudská duša“. Človek bol stvorený pre večnú blaženosť, ale kvôli diablovej závidi padol, zradil Boha, prešiel dobrovoľne na stranu odvekého luhára – diabla. Zatúžil poznať nielen dobro, ktoré dovtedy poznal, ale aj zlo, s ktorým sa v Raji nestretol. Keď však odpadol od Boha, splnilo sa na ňom to, pred čím ho Boh varoval: „... Môžeš jesť zo všetkých stromov záhrady, ale nejedz zo stromu poznania dobra a zla, lebo v deň, v ktorom by si z neho jedol, určite zomrieš“ (Gen 2, 17).

Duša Adama a Evy zahynula, ich duch sa zatemnil. Ich vôľa sa obrátila nesprávnym smerom, srdce sa skazilo a nebeské, duchovné telo zhrublo a stalo sa podobným zvieraciemu. Vínou prvých ľudí bola prekliata zem a oni sami boli odsúdení k utrpeniu, k poznaniu zla, po ktorom túžili zvedení diablom. A čím viac sa ľudstvo množilo, tým viac upadali ľudia do temnoty.

Aby človek neprepadol zúfalstvu a nenávratne nezahynul, Boh mu dal príslub, že až sa naplní čas, potomok ženy (nie muža),

Christos, narodený bez účasti muža z Ducha Svätého, pošliape hlavu hada a spasí človeka. Práve túto tajomnú udalosť teraz slávime. Boh sa zľutoval na Svojím stvorením a zostúpil na zem, aby zachránil Svoje stratené stádo; ... prišiel, aby nás priviedol späť do neba a preto prijal na Seba podobu človeka, vzal na seba hriechy celého ľudstva – „Lebo, Boh tak miloval svet, že vydal Svojho jednorodného Syna, aby každý, kto uverí v Neho nezahynul, ale mal život večný“ (Jn 3, 16).

Isus Christos otvoril bránu Raja, ktorá bola uzavrená. Obnovil duchovný rebrík, po ktorom môže človek vystúpiť do neba. Tým, že na seba vzal podobu človeka, povýšil ho nad anjelov a zaodel väčšou slávou, než bola sláva Adama v Raji pred pádom.

Pokiaľ sme skutočnými kresťanmi a snažíme sa zachovávať učenie Hospodina Isusa Christa, Ktorý kvôli nám prišiel na zem, budeme aj my prebývať s Bohom podľa Isusovho prisľúbenia daného pri rozlúčke s apoštolmi (pri Jeho nanebovstúpení). „Vtedy spravodliví zažiaria ako slnko v kráľovstve svojho Otca“, - hovorí Hospodin (Mt 13, 43). Na hore Tábor zjavil Hospodin budúcu slávu človeka. Jeho tvár sa zaskvela ako slnko, Jeho odev zažiaril ako blesk. Táto vonkajšia krása bola iba slabou predzvesťou nesmiernej vnútornej slávy, lebo ako hovorí prorok: „Celá je slávna dcéra kráľova vnútri paláca...“ (Žalm 45, 14).

Igumen NIKON (Vorobjov),
Slovo na Roždestvo Christovo 1945

preklad o. Nikodím

Sviatok sv. Mikuláša na zastupiteľstve našej cirkvi v Moskve

19. decembra 2014, v deň pamiatky sv. Mikuláša, arcibiskupa Mýr Lykijských (juliánsky kalendár), sa konala v chráme sv. Mikuláša v Moskve – Kotelnikách, kde sa nachádza zastupiteľstvo našej miestnej cirkvi, slávnostná bohoslužba, ktorej z požehnanja Jeho Svätosti Kyrilla, patriarchu moskovského a celej Rusi a Jeho Blaženosti Rastislava, arcibiskupa prešovského, metropolitu českých krajín a Slovenska, predsedal kyr Juraj, arcibiskup michalovsko - košický.

S vladykom Jurajom slúžili arcidekan Pokrovského arcidekanátu mesta Moskvy a predstavený chrámu sv. Martina Vyznávača v Novej Slobode protojerej Alexander Abramov, predstavený chrámu sv. Mikuláša v Moskve – Kotelnikách a predstaviteľ našej cirkvi pri moskovskom patriarchom tróne (tzv. „podvorija“), archim. Serafim Šemjatovský, klerik michalovsko - košickej eparchie, predstaviteľ Pravoslávnej cirkvi v Amerike (OCA) archim. Alexander Pihač, predstavený chrámu Oživujúcej Trojice v Chochlach (Moskva) protojerej Alexij Uminskij (otec Alexij pred nedávnom natočil zaujímavý televízny dokument o živote Pravoslávnej cirkvi v českých krajinách a na Slovensku), klerik chrámov Andrejevského monastiera v Moskve a predstavený kaplnky pri Prvom hospici pre ťažko chorých protojerej Christopher Hill, kňaz

Valerij Stepanov, klerik chrámu sv. Martina Vyznávača, klerik michalovsko - košickej eparchie o. ekonóm Vladimír Višnevský, protodiakon Konstantin Černov, klerik chrámu sv. Martina Vyznávača a diakon Vasilij Burdonskij.

V oltárnom priestore sa počas bohoslužieb modlil protojerej Sergij Višnevskij, klerik jaroslavskej eparchie.

Pred začiatkom Božskej liturgie vladyka Juraj posvätil na hypodiakona mnícha Alexandra Halušku, viceprezidenta Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku, študenta postgraduálneho programu Celocirkevnej aspirantúry sv. Cyrila a Metoda v Moskve. Bohoslužieb sa účastnili aj rodičia otca Alexandra Halušku, ktorí pricestovali zo Slovenska.

Po sv. liturgii sa konala krátka pobožnosť (moleben) pred sv. ostatkami sv. Mikuláša Divotvorcu, ktoré chrámu pred niekoľkými rokmi daroval vladyka Juraj.

Na konci bohožieb vladyka Juraj odovzdal prítomným duchovným a veriacim sviatočný pozdrav a požehnanie nášho metropolitu vladyku Rastislava.

(podľa materiálov z webu nášho cirkevného zastupiteľstva v Moskve www.pccs.ru, odkiaľ sú prevzaté aj fotografie)

Vladyka Juraj na diakonskej chirotonii o. Alexandra Halušku v Moskve

V nedeľu, 21. decembra 2014, bol hypodiakon, mních Alexander Haluška, viceprezident BPM na Slovensku, v moskovskom chráme zasvätenému ikone Matky Božej "Radosť všetkých zarmútených" (Vsech skorbjáščich rádošť) na ulici Bolšaja Ordynka vysvätený na diakona.

Chirotoniu (svätenie) vykonal volokolamský metropolita Hilarion, zodpovedný za Celocirkevnú aspirantúru sv. Cyrila a Metoda.

Bohoslužieb sa zúčastnil aj michalovsko - košický arcibiskup kyr Juraj, ktorému zdravotné dôvody neumožnili spolslužiť sv. liturgiu, počas ktorej však pristúpil k Eucharistii.

Zdroj: web. stránka nášho cirkevného zastupiteľstva v Moskve - www.pccs.ru, odkiaľ sú prevzaté aj fotografie.

SLOVO NA BOHOZJAVENIE

Keď Hospodin Isus Christos dovŕšil tridsať rokov od Svojho telesného narodenia, započal Svoju učiteľskú a spasiteľskú činnosť. Samotný začiatok tohto počiatku je naznačený krstom v Jordáne. Sv. Cyril Jeruzalemský o tom hovorí: „Počiatkom sveta je voda, počiatkom Evanjelia je Jordán“.

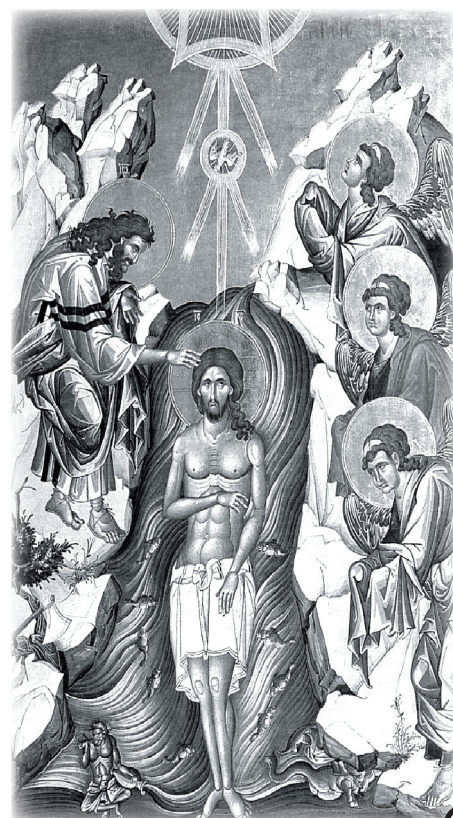
Pri krste Hospodinovom sa vo vode Jordánu zjavilo svetu tajomstvo (tajina), o ktorom sa v Starom Zákone prorokovalo a v starom Egypte a Indii iba básnilo. Toto tajomstvo je tajomstvom Božskej Svätej Trojice. Otec sa zjavil – zmyslom sluchu, Duch sa zjavil - zmyslom zraku a Syn pomimo to, že sa zjavil, zjavil sa i zmyslom nášho hmatu. Otec vyslovil Svoje svedectvo o Synovi, Syn bol pokrstený vo vode a Duch Svätý v podobe holubice sa vznášal nad vodami. Keď Ján Krstiteľ vydal svedectvo a riekol o Christovi: „Hľa, Baránok Boží, Ktorý sníma hriech sveta“, keď Ho ponoril a pokrstil v Jordáne, tak sa tým zjavilo i Christovo poslanie vo svete a cesta našej spásy.

Čo z toho pre nás teda plyní? Hospodin na Seba vzal hriechy ľudského pokolenia, zomrel (tým je ponorenie v krstnej vode Jordánu) a ožil (výstup z vody); a preto i my musíme takisto zomrieť ako starý hriechy človek a ožiť ako človek očistený, obnovený a znovuzrozený. Toto je Spasiteľ a toto je cesta spásy.

Sviatok Bohozjavenia, Krstu Hospodinovho, sa tiež v pravoslávnej tradícii nazýva Osvietením, lebo táto udalosť, ktorá sa udiala vo vodách Jordánu, nás osvecuje, ukazuje nám Boha ako Trojicu jednobytňú a nerozdielnú. To je prvý význam. Ďalším významom tohto sviatku je, že každý z nás sa prostredníctvom ponorenia (krstu) vo vode osvecuje, takže sa stávame synmi Otca Svetla zásluhou Syna a mocou Ducha Svätého.

Pri Tvojom krste v Jordáne, Hospodine, zjavila sa Trojica, Ktoej sa klaníme. Otcov hlas vydal svedectvo o Tebe. Nazval Ťa Svojím milovaným Synom. Duch Svätý v podobe holubice potvrdil pravdivosť týchto slov. Christe Bože, Ktorý si sa zjavil a osvietil, sláva Tebe!

Sv. Nikolaj Velimirovič, Ochridský Prológ; preklad o. nikodim

PRAVOSLÁVIE V KOŇUŠI A JEHO OKOLÍ

Historický pohľad na pravoslávnu filiálnu obec Koňuš - pokračovanie.

Aj keď Pravoslávna Cirkev na Slovensku je pokračovateľkou cyrilometodskej misie, viery a tradície, ktorú priniesli sv. Cyril a Metod na Veľkú Moravu, počas jej existencie pôsobením mnohých Wichingovcov, ktorí ju celé stáročia ničili, došlo Pravoslávie do situácie, že začiatkom 20. stor. ho veriaci museli začať od znova obnovovať.

Obnova pradedovskej pravoslávnej viery sa v Koňuši udiala v r.

1950, kedy gréckokatolíci (uniati) prechádzali do Pravoslávia, a takisto vtedy bola zriadená aj nová pravoslávna eparchia - biskupstvo v Michalovciach. Bolo len na škodu veci, že sa do prechodu uniátov do Pravoslávnej Cirkvi zamiešal štát. Mnohí si mysleli, že to bude dobré, ale bola to medvedia služba štátu Pravoslávnej Cirkvi v ČSR a narobila viac škody ako osohu. Pravoslávna Cirkev zo strany štátu potrebovala, aby Pravoslávna Cirkev v ČSR bola uznaná ako ostatné cirkvi, a aby dostala ako ostatné cirkvi zabezpečenie. Keby boli nerobili Pravoslávnej Cirkvi problémy ešte pred vojnou a počas vojny, tak by boli už pred r. 1949 veriaci aj duchovní prestúpili do Pravoslávia. Pravoslávna Cirkev slúžila všade tam, kde ju o to žiadali veriaci danej obce, čo predstavovalo vyše 90 %. Iba v 40 chrámoch na Slovensku sa neslúžilo; nie žeby tam neboli pravoslávni veriaci, ale aktívnejší tam boli uniati. Pravoslávna Cirkev pri prechode v 50-tych rokoch nerobila násilie, akého sme boli svedkami v r. 1968 a potom, keď sa chrámy preberali od pravoslávnych s políciou a psami. Kde si veriaci nežiadali, tam sa neslúžilo. V r. 1949 sa v Koňuši začal budovať nový chrám, keďže v tejto obci, okrem židovskej synagógy nemali žiadny chrám, iba zvonicu. Do chrámu dochádzali do Choňkoviec. V ťažkom období po II. svetovej vojne sa rozhodli postaviť si chrám. Staviteľ chrámov Juraj Krotka z K(a)rčavy predložil rozpočet na výstavbu chrámu – cerkvi, a to 1 mil. 100 tisíc Kčs. Stavebné práce tohto chrámu trvali od r. 1949 do r. 1959 a posviacku tohto pravoslávneho chrámu vykonal vладыka Metod (Millý), pravoslávny biskup michalovský, keď ešte nemal položenú ani dlažbu, zasvätený bol sviatku Zoslania Svätého Ducha. Keď ešte chrám nebol ovakovaný, Jednotné roľnícke družstvo chcelo chrám zobrať na sklad, ale kurátori Beca a Krivak odišli do Prahy na Úrad metropolitnej rady Pravoslávnej Cirkvi, kde dostali 100.000 Kčs a chrám dokončili. Tu chodili do chrámu takmer všetci, len asi tri rodiny podľa výpovedí veriacich nechodili. Veriaci chodili zbierať peniaze po dedinách, ale boli to ťažké časy po vojne, takže veriaci nemali dostatok peňazí. V týchto ťažkých povojnových časoch nedokončený chrám poškodila ešte aj víchrica z 28. 2. na 1. 3. 1958. Dlažbu položili až v r. 1959. Treba tu poznamenať, že tento pravoslávny chrám v Koňuši bol vybudovaný počas tunajšieho pôsobenia Pravoslávnej Cirkvi v r. 1949 - 1959 a bol vysvätený pravoslávnym

biskupom Metodom (Millým) z Michaloviec. Tak isto aj pravoslávny duchovný zariadľoval vnútorné vybavenie chrámu - oltár, žertveniky, ikony, evanjelium, apoštol a iné bohoslužobné knihy a ostatné cirkevné potreby do chrámu potrebné k bohoslužbám. Tu nebol starý chrám, odkiaľ by boli zobrali a doniesli tieto cirkevné potreby k bohoslužbám.

Veľké nepokoje na farnosti Choňkovce a filiálnej obci Koňuš nastali v r. 1968 voči pravoslávne duchovnému Pavlovi Muchovi, ktorý slúžil aj na Koňuši, ktorému veľmi ublížili, aj keď išlo o veľmi skromného a milého duchovného. Aj tu Boh preukázal znamenia, o ktorých veriaci veľmi dobre vedia, ale nebudeme sa už k tomu vracieť, aj keď by mali slúžiť ako výstražné znamenia pre každodenný život, aby sme dobre spolunažívali a vážili si jeden druhého. Tieto nepokoje veľmi poznačili aj náboženský život v Koňuši a tak tu zostali len tí najvernejší na strane Pravoslávnej Cirkvi. Pravoslávnych veriacich v Koňuši najviac bolelo to, že i oni budovali tento chrám od r. 1949 do 1959; budovali ho, metropolitná rada Pravoslávnej Cirkvi z Prahy dala na dokončenie chrámu 100.000 Kčs, zveľadili ho a pripravili na pravoslávne bohosluženie a slúžili v ňom do r. 1968, a zrazu tu Pravoslávna Cirkev so svojimi veriacimi nemala miesta. Tento chrám bol vybudovaný ako pravoslávny. Keď Koňušania budovali tento chrám /r. 1949 až 1959/, rímskokatolíci chodili do chrámu v Tibave, ktorý podporovali a pomáhali rímskokatolíckemu farskému úradu v Tibave, a dnes tiež slúžia v tomto chráme. Pravoslávni tu však nemali miesta. V živote sa však neraz také veci stávajú... Tri cirkvi môžu slúžiť v Dome smútku v Šaci, ale dve cirkvi nemohli slúžiť v chráme, dokonca ani v tom, ktorý Pravoslávna Cirkev vybudovala. Aj tu mnoho negatív prinieslo to, že v r. 1968, v čase politických a spoločenských premien, keď sa dostali do pohybu aj náboženské otázky a vznikali veľké spory medzi veriacimi gréckokatolíckimi a pravoslávnymi, štátna správa nemala na danú vec jednotný názor a nebola schopná spravodlivo riešiť problémy. Vládne nariadenie 70 / 68 Zb. o povolení gréckokatolíckej cirkvi vyšlo 13. júna 1968, ale do tej doby sa už násilne zmocnili chrámov a farských budov gréckokatolíci. Pravoslávne bohoslužby sa vykonávali aj na filiálnej obci Priekopa. V r. 1965 sa tu na chrámový sviatok konala pravoslávna posviacka chrámu po prevedení malby.

Okresné komisie narobili veľmi veľa nespravodlivostí na farnosti Choňkovce, o čom svedčí korešpondencia v archíve. Pri týchto neprijemnostiach veľmi závažila aj osobná zainteresovanosť daného pracovníka alebo neoblomná agresivita podporovaná z pozadia, a vyhrával ten silnejší, alebo ten, kto mal v tej dobe rozhodujúci vplyv v obci. O poplatnosti pracovníkov štátnej správy v tom čase svedčí uznesenie Okresného výboru vo Vranove zo dňa 6. novembra 1968, aby sa veriaci Pravoslávnej Cirkvi nábožensky vyžívali v susedných okresoch. Dnes už v okresnom meste Vranov nad Topľou stojí pekný nový pravoslávny chrám. V r. 1968 sa Pravoslávna Cirkev na Slovensku ocitla v situácii, keď nemohla vykonávať bohoslužby na takmer 300 miestach, kde do toho času slúžila. Veľmi veľa pri tom zohrala agitácia, intrigy a vyhrážky spoluobčanov a neprajníkov, ktorí boli zaangažovaní do likvidácie Pravoslávnej Cirkvi na našom území a len oni vedia, z akých dôvodov to bolo - či z presvedčenia, zisku a či iných dôvodov?! Ale to už posúdi až Pán Boh sám.

mitr prot. ThDr. Štefan HORKAJ

Malá pút' v nižno-rybnickom chráme

Stáva sa už tradíciou, že čo ročne sa stretávajú ctitelia sv. veľkomočnice Kataríny v chráme v Nižnej Rybnici, aby si cez jej príhovor vyprosili u Hospodina hojné milosti a požehnanie.

Práve tu, v Uspenskom pútnickom chráme, je od r. 2009 uložená časť ostatkov tejto veľkej a v celom kresťanskom svete uctievannej svätice.

Aj tohto roku sme sa v predvečer jej sviatku /v nedeľu,

23. novembra 2014/ v peknom počte stretli, aby sme modlitbami, cez svätú Božiu mučenicu oslávili Všemilostivého Hospoda Boha. Modlitebné stretnutie započalo privítaním Jeho Vysokopreosviatenosti vладыky Juraja, arcibiskupa michalovsko – košíckého a následne Akafistom k sv. Ka-

svojimi piesňami sprevádzali toto modlitebné stretnutie a s im vlastným, rómskym temperamentom, nádherne rozozvučali rybnický chrám, nasledovala Veľká večerňa s lítjou, ktorej predsedal Jeho Vysokopreosviatenosť vладыka Juraj. Celé toto nedeľné modlitebné popoludnie v pútnickom chráme sa zakončilo pomazovaním posväteným olejom a modlitbou a hymnom „Pod Tvoju milosť pribíhajem“ na kolenách pred ikonou Matky Božej Klokočovskej s poďakovaním,

Sviatok sv. mučenice Kataríny

tarine pred ikonou, v ktorej je uložená časť jej svätých ostatkov.

Akafist spolu s vладыkom Jurajom slúžili duchovní – mitr. prot. Bohuslav Senič zo Sobraniec, prot. Vitalij Krasij z Falkušoviec, prot. Marián Čičvák z Úbreža, ekonóm Ivo Ozimanič z Bežoviec a miestny duchovný Dušan N. Tomko.

Po skončení akafistu sa k duchovenstvu a veriacim prihovoriť s požehnaním vладыky Juraja tajomník biskupského úradu a správca farnosti Sobrance, mitr. prot. Bohuslav Senič, ktorý priblížil život a odkaz mučeníckeho svedectva sv. Kataríny pre nás veriacich tejto doby.

Po vstupe duchovných a liturgických piesní v podaní mladých zo Zboru Presvätej Bohorodičky z Markoviec, ktorí

prosbou v srdci, pred Tou, Ktorá nad nami, tu na Zemplíne, rozprestiera Svoj materinský omofor.

V samotný deň sviatku sv. Kataríny /pondelok, 24. novembra/ bola slúžená vo farskom, rodinnom kruhu sv. liturgia, ktorú slúžil v asistencii miestneho duchovného Vysokopreosviatený vладыka Juraj.

Nech Všemilostivý Hospodin Boh na príhovor Prečisť Božej Matky i sv. veľkomočnice Kataríny požehná všetkých, ktorí sa s vierou, nádejou a láskou zúčastnili tohto milostivého času v pútnickom chráme.

jerej Dušan N. TOMKO

SVIATOK SV. BETLEHEMSKÝCH DETÍ

V pondelok, 29. 12. 2014, sa v chráme Nanebovstúpenia nášho Pána vo Falkušovciach (michalovský arcidekanát), kde je uložená časť relikvií (sv. ostatkov) sv. Detí Betlehenských, umučených kráľom Herodesom, zišli domáci veriaci a pútnici z iných cirkevných obcí, aby si spoločne so svojim archijerejom, kyr Jurajom, uctili počas Božskej Liturgie pamiatku nevinných Betlehenských mučeníkov. Sviatočné

bohoslužby späté s modlitbami za ochranu nenarodeného života, konané vo Falkušovciach v deň sviatku sv. Detí

ku vstupu do Božieho Kráľovstva. "Je tragické", - pokračoval vladyka, - "že niekedy je k tomuto strašnému činu budúca matka nútená svojim najbližším okolím, ktoré by jej malo byť oporou a pomocou, no namiesto toho vo snahe zakryť akúsi "hanbu" je schopné zahrávať si s telesným, duševným aj duchovným zdravím svojich potomkov, hoci sa aj formálne hlási ku kresťanským princípom." V závere

Modlitba za ochranu (nielen) nenarodeného života sa stala tradíciou

Betlehenských, sa už stali dobrou tradíciou duchovného života michalovsko - košickej eparchie.

Svätú liturgiu spoločne s vladykom konali duchovní otcovia

protojerej Peter Bzik, správca farnosti v Pozdišovciach a protojerej Vitalij Krasij, správca miestnej cirkevnej obce.

Vo svojej kázni arcibiskup Juraj zdôraznil význam modlitebného stánia za ochranu ľudského života vo všetkých štádiách jeho pozemskej existencie, čiže od počatia až do prirodzeného skonu.

Zdôraznil tiež, že zodpovednosť za existenciu života a jeho ochranu zveril Boh do rúk každého z nás. "Potrat či interrupcia je obyčajnou krutou vraždou, vykonanou na bezbrannej ľudskej bytosti", - povedal vladyka a dodal, že tento hriech, ak nebol obmytý slzami pokánia, je prekážkou

svojej homílie vladyka zdôraznil uzdravujúcu moc Božieho odpustenia a Božej lásky. "Všetci sme zhrešili, všetci sme porušení hriechom. No nech na príhovor svätých nevinných Betlehenských mučeníkov sme vždy schopní poznať svoje duchovné zranenia a s hlbokou dôverou a nádejou prístupíť k Tomu, Ktorý je jediným skutočným Lekárom, schopným uzdraviť všetky naše rany na tele aj na duši", - povedal vladyka.

Na záver sv. liturgie bola pred sv. ostatkami Detí Betlehenských prečítaná v slovenskom jazyku modlitba za ochranu nenarodeného života, za deti, mladých ľudí a kresťanské rodiny.

Zdroj: mkpe.orthodox.sk; foto - Viliam Fencík

Príchod sv. Konštantína a Metoda na Veľkú Moravu

Po dobrej príprave v Konštantínopole boli pripravení na cestu na Veľkú Moravu. Ako je v pravoslávnej Cirkvi zvykom, najprv sv. patriarcha Fótios odslúžil doxológiu (moleben) za ich šťastnú cestu, požehnal ich slovienske bohoslužobné knihy a s veľkým sprievodom Konštantínopolčanov ich vypravdal až na okraj mesta. Opúšťali teda s Božou pomocou svoje drahé mesto, prešli cez mestské brány a vydali sa na cestu.

Životopisec uvádza Konštantína a Metoda ako jediných vyslancov k Rastislavovi. Metodov životopisec hovorí iba o dvoch bratoch. Zmienka o mnohých daroch, ktoré východorímsky cisár Michal III. poslal Rastislavovi, nasvedčuje, že východorímske poslanstvo, ktoré na jar v r. 863 opustilo Konštantínopol, bolo však dost' početné. Oboch bratov sprevádzali duchovní slovienskeho pôvodu. Môžeme predpokladať, že títo duchovní boli po smrti sv. Metoda vyhnaní z Veľkej Moravy a že boli východorímskymi občanmi. Život sv. Klimenta uvádza menovite Klimenta, Laurentia, Nau-ma, Angelára (*Legendy a povesti, kap. 12.*). Vo Východorímskej ríši bolo zvykom vysielat' s cisárskym poslaním aj dostatočne veľký sprievod. V čele poslanstva boli vysokí štátni úradníci, ktorí zodpovedali za bezpečnosť jeho členov, a boli zároveň poverení diskutovať s Rastislavom o záležitostiach spojeneckých zmlúv. Východorímska ríša potrebovala spojencov aj na západe, lebo Východonemecká ríša mala spojeneckú zmluvu s Bulharskom, a mala vtedy nepriateľský postoj k Východorímskej ríši ako aj k Veľkej Morave.

Východorímska delegácia cestovala po starej rímskej ceste Via Ignatia, ktorá viedla z Konštantínopola cez Tesaloniky (Solún). Cesta končila v Dyrhratii (teraz Dures v Albánsku). Tam nastúpili na loď, ktorá sa plavila pozdĺž brehov Dalmácie po Jadranskom mori až do Benátok, poslednej východorímskej dráhy v Istrii. Odtiaľ sa vydali po starej Jantárovej ceste, ktorá viedla z Benátok až po Baltické more. A tak na jeseň v r. 863 došli na Moravu

(tajnu službu). Služba je názov prostého ľudu pre sv. liturgiu; aj v rumunčine sa sv. liturgia nazýva slujba (čítaj služba).

Odcitujeme tu slová z epiklézy (privolávanie Sv. Ducha na predložené dary pri premenení) : „*Paki prinosim tebi slovesnú siju i bezkrovnú službu a molim ti sja i molby dijem i prosim i tebe sja molim, posli Duch Tvoj svjatý na ny i na predležašija dary sija. Sotvori ubo chlib sej drahoveje tilo Christa Tvojeho, preloživ Duchom Tvojim svjatým a ježe v čaši sej, drahoju krov Christa Tvojeho, ježe izle sja mirskaho radi spasenija v žizň vičnujú*“ -

Krst kniežata Rastislava na nástennej malbe v chráme sv. Cyrila a Metoda v Solúne.

... BOLA RAZ JEDNA DIŠPUTA

(*Dvorník, cit. dielo*). Tam ich privítal sám Rastislav s veľkomo-ravskými veľmožmi a pospolitým moravským ľuďom.

Predpokladá sa, že prešli plynúť na Dunaji pri dnešnom Komárne. Sv. Konštantín – Cyril odovzdal sv. Rastislavovi list od východorímskeho cisára Michala III., v ktorom Michal III. Rastislavovi písal: „*Boh, Ktorý prikazuje každému ,aby prišiel k poznaniu pravdy a povzniesol sa na vyšší stupeň, vidiac Tvoju vieru, zjavil písmeňá pre Váš jazyk, aby ste aj Vy boli pripočítaní k veľkým národom, ktorí oslavujú Boha svojím jazykom. A tak Ti posielam tohto filozofa, veľmi učeného, ctihodného a pravoslávneho, ktorému Boh tieto slovienske písmeňá zjavil. Preto prijmi tento dar, ktorý je väčší a drahocennejší nad zlato a striebro a drahé kamene. Pričň sa spoločne utvrdiť dielo a hľadať celým srdcom Boha. A neodvrhuj od seba spoločne spasenie, ale pozbuď všetkých, aby nezaostávali a nastúpili na cestu pravdy, aby si Ty, privedúc ich svojím dielom k poznaniu Boha, prijal svoju mzdu za to aj v tomto, aj v budúcom veku za všetky tie duše, ktoré uveria v Christa, nášho Boha, od teraz až do konca a aby si svoju pamiatku zanechal budúcim pokoleniam podobne ako veľký cisár Konštantín“ (*Moravské legendy a povesti*).*

V dišpute, latinsky orientovaná historička, pani alebo slečna Hudec tvrdila, že Morava patrila do jurisdikcie rímskeho pápeža. Oponuje jej však veľký rímskokatolícky byzantológ prof. ThDr. Dvorník, profesor na Harwardskej univerzite v USA a potom na Karlovej Univerzite v Prahe, keď vo svojom diele píše: „*Byzancia mala plné právo poslať misionárov do krajiny, kde až do tej doby, nebola ustanovená cirkveňá hierarchia a to tým skôr, že k tomu došlo na základe žiadosti ich panovníka. Morava bola vtedy stále ešte misijnou oblasťou a vedľa latinských kňazov tam pôsobili tiež grécki kňazi“* (*Dvorník, Byzantské misie u Slovanu*).

Po príchode na Veľkú Moravu preložil sv. Cyril a Metod spolu s vyslanými duchovnými z Konštantínopolu, čo v najkratšom čase do slovienskeho jazyka aj ostatné bohoslužobné texty, ako je večerná, povečernica (veľké povečerie), utreňu, časy, sv. liturgiu

z Božskej liturgie podľa Sinajského euchológia /modlitebníka/, ktorú uvádza prof. Vašica (*Literárni památky epochy velkomoravské*).

Na presvedčenie našich protivníkov uvedieme tento text po slovensky, ktorý znie takto: „*Ešte Ti prinášame túto rozumnú a nepoškvrnenú službu a modlíme sa k Tebe a vzývame a prosíme a žiadame Ťa, pošli Tvojho Svätého Ducha na nás a na tieto predložené dary a urob tento chlieb drahým telom svojho Christa a to, čo je v tejto čaši, drahú krv Svojho Christa, tým že ich premeníš Tvojím Svätým Duchom - /krv/, ktorá je preliata za spásu sveta do večného života“*, z Epiklézy (vzývanie Svätého Ducha) na Božskej liturgii podľa Sinajského euchológia (*Sinajských zlomkov*).

Takto privolával sv. Metod Sv. Ducha na premenenie Sv. Darov počas epiklézy Božskej liturgie, podobne tak privoláva aj každý pravoslávny kňaz už po 1150 rokoch sv. Ducha na premenenie sv. Darov (jedine Baránka – Ahnca, a nie čiastočky za živých a mŕtvych uložené na diskose – lat. paténe). Tieto posvätné slová sú nezvratným dôkazom toho, že sv. Metod slúžil Božskú liturgiu konštantínopolskú, ktorú zaviedol skrátením Božskej liturgie sv. Vasil'a Veľkého, arcibiskupa Cézarej Kapadokijskej, sv. Ján Zlatoústý, konštantínopolský patriarcha.

Spomínaný prof. Dvorník ďalej hovorí: „*Pokus zaviesť na Morave byzantskú liturgiu bol celkom logický a Rastislav, ktorý prerušil styky s franskou ríšou (Nemeckom) a chcel zabrániť prenikaniu franského (t. j. nemeckého) politického a kultúrneho vplyvu do svojej krajiny ho nepochybne privítal. Keď prijal byzantských misionárov, prečo by neprijal tiež byzantský rítus /obrad/, zvlášť, keď ho nezavádzali v gréčtine, ale v jazyku jeho ľudu ...? Môžeme teda tento náš výklad uzavrieť zistením, že Konštantín a Metod zaviedli na Morave byzantskú liturgiu a preložili do staroslovienečiny najdôležitejšie bohoslužobné knihy – vybrané formuly a modlitby z Euchológia a sv. Jána Zlatoústeho“* (*Dvorník, cit. dielo*).

pokračovanie na str. 8.

dokončenie zo str. 7.

Aj profesor Vašica v svojom hore uvedenom diele píše: „Z doby cyrilometodejskej sa nám nezachoval žiadny text, ktorý by obsahoval slovanský preklad najdôležitejších častí západnej omšovej liturgie, kánonu, kdežto z byzantského omšového kánonu, t. j. Anafory (osl. „prinošenije“), podáva nám II. zlomok Sinajský dosť obsiahlu ukážku“ (Vašica, Literárni památky epochy veľkomoravskej, Praha 1966, s. 38). Profesor Dvorník k tomu poznamenáva: „Kyjevské listy (podľa niektorých latinikov údajný text rímskej omše) však neobsahujú celý omšový poriadok a nemožno ich ani považovať za časť rímskeho sakramentára. Je to jedna úplná časť zvláštneho typu liturgických kníh nazývaných libelli missae ... Doposiaľ nebolo spoľahlivo dokázané, že autorom tohto prekladu bol sám Konštantín“ (Dvorník, Byzantské misie u Slovanu).

Dišputa sa zvrtila aj na otázku slúženia liturgie sv. Petra. Latiníci v uvedenej dišpute začali tvrdiť, že sv. bratia slúžili omšu podľa rímskeho rítu. Iste sa slúžila, keď si o ňu požiadal sám Svätopluk. A slúžil ju pre Svätopluka sám biskup Wiching (meno zrejme pochádza z názvu nórskeho pirátov vikingov). Túto latinskú omšu, slúženú Wichingom pre Svätopluka a jeho dvoranov nariadil rímsky patriarcha Ján VIII. V Živote sv. Metoda sa píše: „...Inokedy zas, keď Svätopluk bojoval s pohanmi bez najmenšieho úspechu a vyčkával, priblížila sa omša sv. Petra (t. j. služba), poslal k nemu a hovoril: „Ak mi obeciaš, že sv. deň Petrov stráviš u mňa (t. j. Metoda) aj so svojimi vojakmi“. Z tejto Metodovej vety ku Svätoplukovi latiníci vyvodzujú skutočnosť, že sv. Metod slúžil na Veľkej Morave liturgiu sv. Petra, ale keď sa lepšie pozrieme, ide tu o sviatok sv. apoštolov sv. Petra a Pavla, lebo v Živote sv. Metoda sa hovorí: „Keď mi /Svätopluku/ slúbiš, že sv. deň Petrov...“, čo v tomto prípade znamená sviatok sv. Petra a Pavla. Vôbec to neznamená, že sv. bratia slúžili zvláštnu liturgiu sv. Petra, ale slúžili

VLADYKA ÁBEL V KOŠICKEJ KATEDRÁLE

Nedeľa sv. Praotcov bola pre našich veriacich trochu iná ako ostatné. Náš chrám navštívil Jeho Vysokopreosvietenosť Ábel, arcibiskup ľubľinský i chelmský.

Spolu s duchovnými chrámu a so svojím sprievodom, mladými duchovnými svojej eparchie, predsedal eucharistickému spoločenstvu. Musíme podotknúť, že **skutočne eucharistickému spoločenstvu**, lebo tento voskresný deň pristúpilo k prijatiu Tela a Krvi Christovej veľké množstvo veriacich. Vo svojej homílii vladyka Ábel zdôraznil význam tejto nedele pre prijatie narodeného Christa Spasiteľa.

Aj touto cestou úprimne a srdečne pozdravujeme vladyku Ábela s dňom jeho nebeského ochrancu právedného Ábela. Na mnohaja i blahaja líta!

sv. konštantínopolskú liturgiu sv. Jána Zlatoústeho, arcibiskupa Konštantínopolského v deň sviatku sv. apoštolov Petra a Pavla. Pravoslávna cirkev dbá veľmi dôsledne o tradíciu. Aj teraz slúži sv. liturgie pripisované rôznym sv. Otcom. Okrem liturgie sv. Jána Zlatoústeho, ktorú slúži takmer celý cirkevný rok, okrem nediel Veľkého pôstu, na deň sviatku sv. Vasiľa Veľkého a niektoré dni Veľkého pôstu, slúži aj liturgiu sv. Jakuba Jeruzalemského, biskupa, zvlášť v Jeruzaleme, ale aj u nás, liturgiu sv. Marka v Alexandrijskom patriarcháte, ale aj liturgiu Predom posvätených /t. j. premenených/ darov vo Veľkom pôste počas celých týždňov, ktorej autorstvo sa pripisuje sv. Gregorovi, rímskemu patriarchovi – pápežovi.

Preto nemá pravdu ani biskup Judák, ktorý v nedeľu 6. júna (2014) na stanici Lux povedal, že sv. Metod slúžil liturgiu sv. Petra a to v relácii U Nikodéma, ktorá bola tiež venovaná sv. Cyrilovi a Metodovi.

Napokon po vyhnaní žiakov sv. Cyrila a Metoda z Veľkej Moravy na príkaz rímskeho pápeža Štefana V. nešli ich žiaci do Ríma, aby pokračovali v slúžení rímskym obradom, i keď vedeli po latincky, ale utekali do Bulharska, kde sa slúžilo konštantínopolským obradom, teda pravoslávny.

Tak teda aj napriek tomu, že Rastislav utrpel porážku v r. 864, mohla východorímska misia pôsobiť na Veľkej Morave tri roky a tri mesiace. Počas tejto doby položili sv. solúnski bratia základy moravskej cirkvi - dnes Pravoslávnej cirkvi v českých krajinách a na Slovensku, vytvorili pre ňu cirkevnoslovanské bohoslužby, náboženskú a svetskú literatúru, medzi tým aj *Zakon sudnyj ljudem* známy aj ako *Nomokanon*. Urobili veľký kus práce pri výučbe slavienskych bohoslovcov a pripravili ich na prijatie kňazstva, s ktorými sa v r. 867 vydali do Konštantínopola, kde mali byť vysvätení na kňazov.

V Životopise sv. Metoda v 5. kapitole sa hovorí: „A po uplynutí troch rokov, keď vyučili žiakov, vrátili sa z Moravy“. Profesor Dvorník k tomu poznamenáva: „Jedna vec je istá, a to, že obaja bratia považovali svoje poslanie na Morave a v Panónii za skončené a že mali krajinu opustiť navždy. Svedčí o tom tiež Rastislavova a Kocelova snaha odmeniť sa im za všetko, čo vykonali pre ich krajinu. Sv. Konštantín – Cyril, podľa slov jeho životopisca, odmietol zlato a striebro a vyžiadal si len prepustenie deväťsto zajatcov. Podobným spôsobom vylčil životopisec rozlúčenie sv. bratov s chazarským chánom po skončení ich misie u Chazarov“ (Slovanské misie u Slovanu).

Sv. Konštantín – Cyril chcel zrejme pokračovať po svojom návrate do Konštantínopolu v započatej činnosti a hlásať kresťanskú vieru tamojším Slovanom a sv. Metod sa pravdepodobne rozhodol vrátiť späť do monastiera na Olympe v Bitýnii v Malej Ázii.

Mgr. Pavel TKÁČ

zdroj: pckosice.orthodox.sk

„KAJAJTE SA, LEBO SA PRIBLÍŽILO NEBESKÉ KRÁĽOVSTVO“ (Mt 3, 2)

Chcel by som Vám rozpovedať o jednej udalosti, na ktorú som si spomenul z mojej mladosti. Pred mnohými rokmi som bol na návšteve na chate svojich známych. Bola to početná rodina – päť dospelých detí, stará matka, ktorá bola človekom hlbokaj viery, cnostného života a nezvyčajnej múdrosti, a potom tam bolo niekoľko detí, vnukov.

Bolo horúce leto, okná v dome boli pootvárané, i vtedy do domu vbehla veverička. Deti ju začali naháňať, povyvracali všetko hore nohami. Veverička nakoniec zmizla, všetci sa upokojili a biedna unavená babka si konečne sadla, aby si oddýchla. Zrazu k nej prichádza vnúčik, ktorý bol najaktívnejší pri naháňaní veveričky a šeptom jej vraví do ucha: „Starká, veverička je v tvojej izbe, pod paplónom na posteli“. - Unavená babka už nevydržala a nahnevane vykričala vnuka: „Už prestaň vymýšľať! Nechaj ma aspoň trochu na pokoji! Veverička dávno utiekla a ja si chcem oddýchnuť!“ - No jednak, šla pozrieť do svojej izby. Spolu s vnukom dvihla paplón a skutočne tam bola zalezená veverička. Tá, keď len zbadala možnosť úteku, hneď skočila na okno a už jej nebolo. Starká zobrala vnuka za ruku, šla s ním do obývacej izby, kde boli všetci ostatní a povedala: „Myslela som, že si chlapec vymyslel novú historiku o veveričke, ktorá sedí pod mojou perinou, aby začal znova cirkus s naháňačkou, ... ale mýlila som sa. Môj vnúčik hovoril pravdu a ja ho teraz pred vami prosím o odpustenie, že som na neho bezdôvodne nakričala“.

Takýto osobný príklad pokory môže dať dieťaťu omnoho lepší príklad ako tisíce slov. V súčasných rodinách sa totiž rodičia často stavajú do pozície prísneho dozorcú nad deťmi, a tak ako predstavený sa neponižuje - NEKAJÁ pred svojimi poddanými, ani oni sa nechcú priznať k svojim omylom pred deťmi. A to samozrejme nie je správne...

Termín „KAJANIE SA“ (csl. pokajanije) pochádza zo staroslovienského slova „kajať“, odtiaľ tiež slovo „okajannyj“ - ten, ktorý má byť predaný súdu. Súd nad iným človekom je hriechom, ale „súd nad sebou samým“ to je pokánie, alebo presnejšie jedna z jeho etáp.

Pokánie je spojením dvoch úplne opačných akcií – absolútneho odsúdenia seba samého a priznania seba ako vinníka pred Bohom i ľuďmi, zároveň však v nádeji na odpustenie. Kajáme sa predsa pred tvárou Boha, ktorého láska je nesmierna a milosrdenstvo nekonečné.

Pokánie v sebe zaviera, samozrejme, modlitbu za odpustenie i pomoc. Kajať sa znamená prosiť o odpustenie. Keď sa kajáme pred Bohom, prosíme o odpustenie Toho, Ktorý nielen že môže a chce nám odpustiť, ale má aj moc, aby to učinil. V gréčtine slovo „pokánie, kajať sa“ znie „metanoia“, čo znamená toľko ako „zmena zmysľovania“. Práve to grécke „pokánie – metanoia“ do hĺbky preniká vnímanie slovienského slova „pokajanije“, lebo kajáme sa práve preto, aby sme sa vnútorne zmenili.

Netreba nám pri tom však zabúdať, že zmeniť nás môže jedine Boh. Chceme sa zmeniť a obraciame sa k Nemu s modlitbou, aby nám daroval silu prestať žiť tak, ako sme doposiaľ žili, aby sme prestali hrešiť a stali sa inými. Z našej osobnej strany musíme rozhodne zriecť sa hriešneho života a znenávidieť hriech. Boh odpovedajúc na našu úprimnú túžbu zmeniť sa, činí Svojou všemocnou, plnou lásky, božskou, tajomnou silou úžasný zázrak – zázrak záchranu duše od temného a smrtonosného hriechu.

„Obmyte sa, očistite sa! Odstráňte mi spred očí vaše zlé skut-

ky! Prestaňte robiť zlo! Učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomáhajte utláčanému, vymožte právo sirote, obhajujte vdovu! Podťte a súdte sa so Mnou! - hovorí Hospodin. Keby boli vaše hriechy ako šarlát, zbeležú sťa sneh; a keby boli červené ako purpur, budú ako vlna“ (Iz 1, 16 – 18).

Treba nám nielen pamätať, že „súd nad sebou samým“, seba-

reflexia musí byť nekompromisná, ale takisto je potrebné zvíťaziť nad silnou túžbou v nás, hľadať poľahčujúce okolnosti, ktoré by ospravedlňovali naše činy, či už pred nami samými, či kňazom pri tajine Pokánia.

Kňaz, ako hovorí modlitba (pri sv. spovedi), je „iba svedkom“, on má dosvedčiť, že človek sa skutočne kajá. Spoveď je Mystériom – Tajomstvom, ktoré vykonáva sám Boh, i to práve On dáva kňazovi ten pocit, že mystérium bolo dokonané. Boh tak všetko riadi, že keď sa človek kajá z hĺbky srdca, napriek najstrašnejším hriechom, ktoré pred kňazom odkrýva, dušu kňaza preniká pocit radosti. Je to taká nečakaná radosť, duchovná slávnosť, veď kajúci sa človek víťazí nad najstrašnejším, hoci najbežnejším nepriateľom – a to sebou samým. Kňaz je svedkom tohto veľkého a významného duchovného víťazstva nad sebou. To je radosť, o ktorej hovorí Boh - „Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú“ (Lk 15, 7).

prot. Alexander Iljašenko, redaktor portálu pravmir.ru.;
„Prečo sa hanbíme kajať, a hrešiť nie?“

preklad: o. Dušan N. TOMKO

ŽIVOTNÉ JUBILEÁ V RODINE OTCA ŠTEFANA HORKAJA

Náš otec duchovný **Štefan Horkaj**, spravujúci farnosť Choňkovce a Koňuš, sa v roku 2014 dožil Bohom požehnaných životných jubileí.

So svojou manželkou Martou, rod. Lipovou, sa spolu dožili **50 rokov manželstva** a duchovný o. Štefan sa takisto dožil **50 rokov kňazskej služby** a **75 rokov svojho života**.

Jubilantov pozdravujeme a vyprosujeme im od Boha veľa Božského požehnaní, aby ešte dlho požili medzi nami pri dobrom zdraví, pokoji a šťastí, a tešili sa spolu s nami i so svojou rodinou zo života - NA MNOHAJA I BLAHAJA LITA!

Veriaci z Choňkoviec a Koňuša

30. VÝROČIE KŇAZSKEJ SLUŽBY

“Ty si kňaz naveky podľa radu Melchizedechovho” (Ž 110, 4).

Dnešný deň bol pre našu farnosť radostným dňom. Náš duchovný otec **prot. Mgr. Vladimír Spišák** oslávil na Pánovej vinici **30 rokov svojej kňazskej služby**. Bolo to presne pred tridsiatimi rokmi, kedy 11. novembra 1984 z rúk biskupa prijal svätenie na kňaza a z úst veriacich zaznelo „Dostojin – Axios“.

O. Vladimír túto službu prijal veľmi zodpovedne, s veľkou a horlivou láskou, s obetavosťou a trpezlivosťou. Neustále je medzi svojimi ovečkami a spolu s nami prežíva príjemné i menej príjemné chvíle, radosti i starosti. Je našim dobrým otcom, trpezlivým radcom, pomocníkom a podporou.

- V tento deň, náš milý duchovný otče,
Vám ďakujeme za trpezlivosť a vytrvalosť!
Ďakujeme za lásku a obetavosť, ktoré prejavujete vo svojej starostlivosti o nás!
Ďakujeme za radosť a úsmev, ktorým nás obdarúvate v chráme, na ulici, pri stretnutí!
Ďakujeme za cenné rady a myšlienky!
Ďakujeme za podporu a povzbudenie!
Ďakujeme za pomoc!
Ďakujeme za múdre vedenie!
Ďakujeme za kázne, za všetky liturgie s vami slúžené!
Ďakujeme za objatie a pohladenie!
Ďakujeme za spoluprácu!
Ďakujeme za tradície, ktoré v nás otče, utvrdzujete a posilňujete!
Ďakujeme za chrám, v budovaní a zdokonaľovaní, ktorého neustále pokračujete!
Ďakujeme za to, že nás nikdy nesklamete, nenecháte padnúť a vediete nás, svoje ovečky, tou správnou cestou!

Do ďalších rokov kňazskej služby Vám vyprosujeme veľa Božej blahodate a ochranu našej Bohorodičky. Nech Vás Boh žehná, dáva Vám silu, múdrosť v rozhodnutiach, aby ste vždy kráčali odvážne a tou správnou cestou, a nenechali sa zlákať nástrahám sveta. Na mnohaja i blahaja lita!

Vaši verní veriaci

25. ROČNÍK FESTIVALU SAKRÁLNEHO UMENIA

Zbor katedrálneho chrámu Zosnutia Presvätej Bohorodičky a sv. Jána Milostivého aj v tomto roku dotvoril atmosféru 25. ročníka Festivalu sakrálneho umenia v Košiciach.

16. novembra 2014 vystúpil na ekumenickom koncerte speváckych zborov členov Ekumenického spoločenstva cirkví a kresťanských spoločenstiev na území mesta Košice, ktoré oslavuje 20 rokov svojej existencie. Koncert bol spojený s premietaním krátkeho filmu o ekuméne, v ktorom boli zachytené videozáznamy z práce na našej farnosti a príhovor o. Vladimíra k ekumenickému spoločenstvu.

Zboristi vystúpili so skladbou Svjat, svjat, svjat. Samotný obsah liturgickej piesne je svedectvom sakrálnosti a hĺbky pravdy o Bohu. Slová umocnila hudba skladby, ktorá dala divákovi možnosť počúvať nielen sluchom, ale i srdcom. Pretože úlohou a zmyslom sakrálneho umenia nie je upútať diváka umeleckosťou prejavu. Dôležité je osloviť jeho srdce, dušu a myseľ.

Zboristi tak dôstojne a hrdó reprezentovali nielen Pravoslávnu cirkevnú obec v Košiciach, ale aj Michalovsko - košickú eparchiu v Michalovciach.

Mgr. Slávka RUDAČKOVÁ, PhD.
dirigentka zboru